

COC
BOO

Kudy ke hvězdám

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenn Bennettová
Kudy ke hvězdám – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KUDY KE
HVĚZDÁM

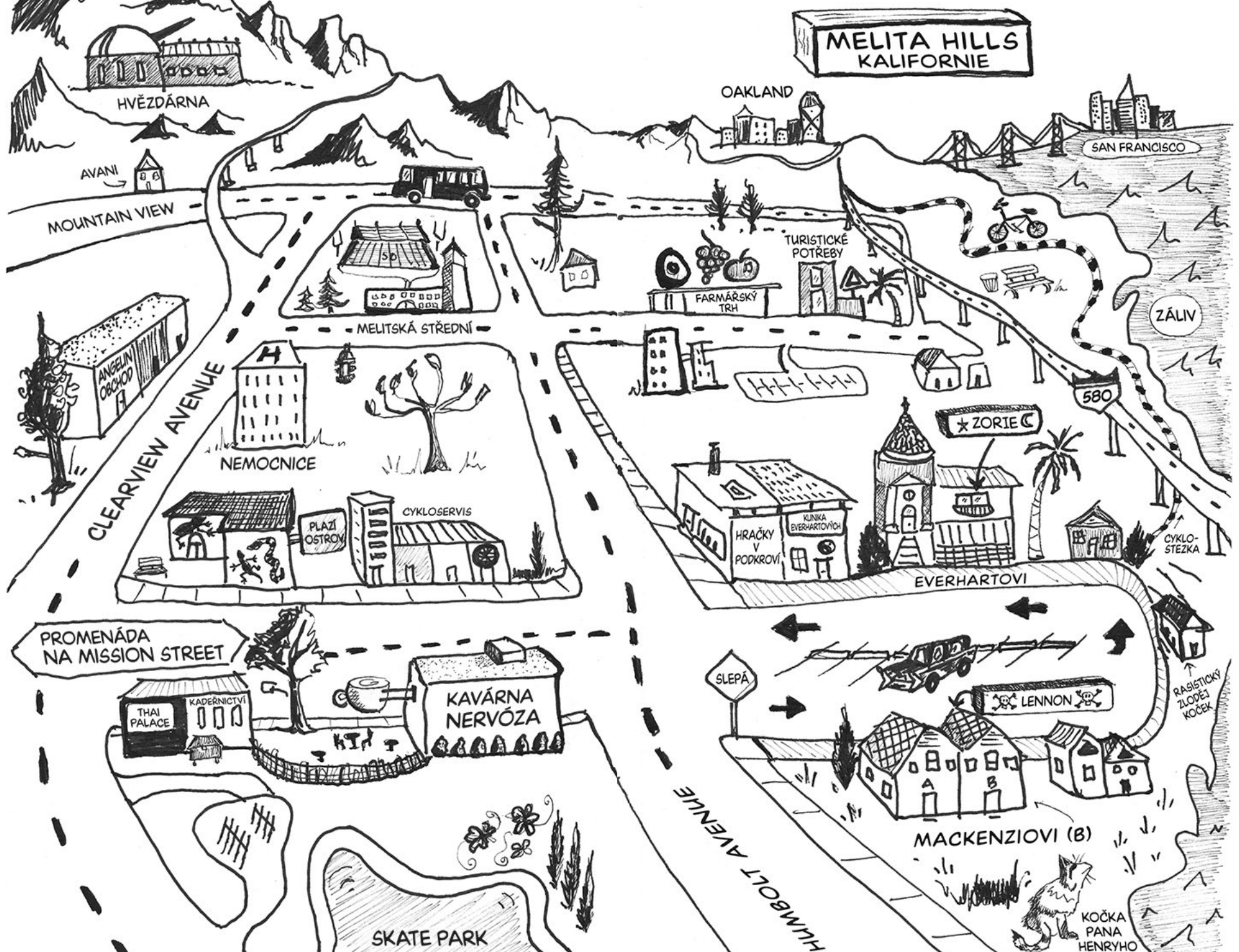
Jenn Bennettová
KUDY KE
HVĚZDÁM

*Mému bratrovi a jeho manželce, kteří se vzali poté,
co se ztratili v divočině během nočního kempování.
Nic nedokáže lépe zažehnout jiskru než trocha strachu ze smrti.*

První část

MELITA HILLS
KALIFORNIE

HVĚZDÁRNA

OAKLAND

SAN FRANCISCO

MOUNTAIN VIEW

CLEARVIEW AVENUE

MELITSKÁ STŘEDNÍ

NEMOCNICE

FARMÁRSKÝ TRH

TURISTICKÉ POTŘEBY

ZÁLIV

580

ZORIE

HRAČKY V PODKROVÍ

KUNKA EVERHARTOVICH

EVERHARTOVI

CYKLO-STEZKA

PROMENÁDA NA MISSION STREET

THAI PALACE

KADERNICTVÍ

KAVÁRNA NERVÓZA

SLEPÁ

LENNON

RASISTICKÝ ZLODEJ KOČEK

SKATE PARK

HAMBOLT AVENUE

MACKENZIOVI (B)

KOČKA PANA HENRYHO

1

Spontánnost se přeceňuje. Filmy a televize se nás pokoušejí přesvědčit, že lépe se žije odvážlivcům, kteří se nebojí skočit oblečení po hlavě do bazénu. Jenže za oponou je všechno pečlivě připravené. Voda má tu správnou teplotu. Světla a úhly kamer jsou předem naplánované. Hlavní protagonisté umí bezchybně své dialogy. Proto je všechno tak přitažlivé – někdo to pečlivě naplánoval. Jakmile si to uvědomíte, život se o dost zjednoduší. Tedy alespoň pro mě to platí.

Jsem plánovač až do morku kostí a je mi úplně jedno, co si o mně lidi myslí.

Věřím v sílu rozvrhů, denních harmonogramů, samolepkami polepených kalendářů, úkolovníků, barevně zvýrazněných diářů a plánů. Takových, které se nezvrtnou, protože jsou pečlivě zváženy ze všech stran, a to včetně důsledků jednotlivých situací. Žádné odchylky ani improvizace, protože přesně to je recept na katastrofu.

To se mě netýká. Vytvořila jsem si různé dlouhodobé životní plány a držím se jich zuby nehty. Teď si například užívám letních prázdnin. Škola začne až za tři týdny, a ještě předtím, než mi bude osmnáct a nastoupím do maturitního ročníku, to bude vypadat takhle:

Za prvé: dvakrát v týdnu pomáhat dopoledne rodičům na jejich wellness klinice. Zaskakuju za recepční, která se přihlásila na letní kurzy Kalifornské univerzity v Berkeley. Máma dělá akupunkturu, táta je masér a společně si založili centrum zdraví. To znamená, že nemusím otáčet hamburgery, postávat u výdejního okénka a ne-

chat na sebe řvát cizince projíždějící okolo, ale místo toho sedím v zenové recepci, kde je všechno perfektně zorganizované, a přesně vím, který zákazník vkročí do dveří. Žádná překvapení, žádná dramata. Je to naprosto předvídatelné, tak jak to mám ráda.

Za druhé: pořídít v rámci astronomického kroužku fotky meteorického roje Perseid. Astronomie je můj svatý grál. Hvězdy, planety, měsíce a všechno ve vesmíru. Hlásí se budoucí astrofyzik NASA.

Za třetí: vyhybat se jakémukoli kontaktu s našimi sousedy, Mackenziovými.

Všechny tyto body se ještě před pěti minutami zdály dokonale proveditelné. Teď už se moje letní plány otrásají v základech, protože máma se mě snaží přemluvit, abych jela trampovat.

Já. Trampovat.

Podívejte, o divočině nic nevím. Nejsem si jistá, jestli vůbec ráda trávím čas venku. Podle mě společnost pokročila natolik, že bychom měli být schopni se čerstvému vzduchu a slunečnímu záření vyhybat. Pokud bych chtěla vidět zvířata, podívám se na nějaký dokument v televizi.

Máma to ví, ale právě teď se mi *usilovně* snaží prodat jakousi obrozeneckou myšlenku Henryho Davida Thoreaua o návratu k přírodě, zatímco sedím za recepčním pultem na klinice. Jasně, vždycky káže o výhodách biopotravin a vegetariánství, ale teď do slova poetizuje o majestátních krásách skvostné Kalifornie a jaká by to byla „jedinečná příležitost“ ještě před začátkem školy zjistit, jak to chodí v divočině.

„Upřímně, vážně si mě dokážeš představit, jak trampuju?“ zeptám se a zastrčím si za uši tmavé kudrnaté vlasy.

„Nemluvím o trampování, Zorie,“ opraví mě. „Paní Reidová tě zve na *luxusní kempování*.“ Nakloní se ve své šedé tunice s vyšitým logem kliniky přes pult a začne mi tichým nadšeným hlasem popisovat svou bohatou klientku, která momentálně odpočívá na lehátku v zadní místnosti a užívá si starých, ale ozdravných tónů Enyi, patronky všech alternativních center zdraví po celém světě.

„Luxusní kempování,“ zopakuju skepticky.

„Paní Reidová tvrdí, že mají zarezervované luxusní stany v Sierra Nevadě někde mezi King's Forest a Yosemitekým národním parkem,“ pokračuje. „Kempování. V luxusu. Chápeš? Luxusní kempování.“

„Pořád to opakuješ, ale já stejně netuším, co to znamená,“ řeknu. „Jak může být stan luxusní? Copak tě v něm netlačí do zad kamení?“

Máma se nakloní ještě blíže. „Paní Reidová a její manžel obdrželi na poslední chvíli pozvánku na horskou chatu ve Švýcarsku, takže musí výlet do kempu zrušit. Ale rezervace stále trvá. Je to ohrazený...“

„Nejedná se o nějaký podivný hipísácký kult, že ne?“

Máma zasténá. „Poslouchej. Mají kuchaře, který připravuje vybraná jídla, venkovní ohniště, horké sprchy, prostě všechno.“

„Horké sprchy,“ zopakuju sarkasticky. „Jaký zázrak.“

Ignoruje mě. „Jde o to, že tě to vlastně nijak neutuží, ale ty máš ten pocit. Kemp je tak populární, že se o rezervace stanů losuje, a to dokonce s ročním předstihem. Jídlo i ubytování už je zaplacené. Paní Reidová tvrdí, že by byla škoda to nechat propadnout, což je důvod, proč dovolili Reagan, aby s sebou vzala nějaké kamarádky. Takový holčičí týdenní hurá výlet na poslední chvíli, než nastoupíte do maturitního ročníku.“

Paní Reidová je matka Reagan Reidové, hvězdné atletky, třídní včelí královny a mé, svým způsobem, kamarádky. Když jsme byly mladší, skutečně jsme se přátelily, jenže pak její rodiče přišli k penězům a ona se začala stýkat s jinými lidmi. Navíc neustále trénovala na olympiádu. Než jsem se nadála, každá jsme byly... jinde.

Až do minulého podzimu, kdy jsme spolu začaly znovu sedávat u oběda a povídat si.

„Prospěje ti, když strávíš trochu času na čerstvém vzduchu,“ nepřestává mě máma přemlouvat k tomuhle šílenému výletu a pohrává si přitom s tmavými vlasy.

„Příští týden má být vidět ten meteorický roj,“ připomenu jí.

Ví, jak striktní jsem plánovač. Nečekané zvraty a překvapení mě znepokojují a tohle trampování – pardon, *luxusní kempování* – mě velmi, *velmi* znepokojuje.

Máma si zadumaně povzdechne. „Můžeš si vzít teleskop s sebou. V noci hvězdy, ve dne pěší turistika.“

Turistika zní přesně jako něco, co má Reagan ráda. Má stehna z kamene a břicho jako pekáč buchet. Já si dojdu s jazykem na vestě přes dva bloky pro kafe. Ráda bych tento fakt mámě připomněla, jenže ta změní taktiku a zacílí na pocit viny.

„Paní Reidová tvrdí, že Reagan to má letos v létě velmi těžké,“ vysvětluje. „Má o ni starost. Myslí si, že by ji ten výlet mohl po té zpackané červencové kvalifikaci povzbudit.“

Reagan spadla (a tím myslím *rozplácla* se jako zralá hruška) a neprošla olympijskou kvalifikací. Byla to její velká chvíle, která ji měla posunout kupředu. Teď už prakticky nemá šanci, aby příští léto startovala na olympijských hrách, a bude muset čekat další čtyři roky. Celou rodinu to zdrtilo. Ale i tak mě překvapuje, že se o ni matka bojí.

Napadne mě něco dalšího. „Pozvala mě paní Reidová sama od sebe, nebo jsi ji k tomu navedla?“

Máma se rozpačitě usměje. „Tak trochu obojí.“

Tiše si opřu čelo o pracovní desku stolu.

„Ale no tak,“ třese mi ramenem, dokud nezvednu hlavu. „Překvapilo ji, že tě Reagan ještě nepozvala, takže se o tom očividně bavily. Možná to prospěje vám oběma, nejenom Reagan. Má problémy najít ztracenou motivaci. A ty jsi vždycky tvrdila, že se mezi jejími přáteli cítíš jako páté kolo u vozu, takže tohle je tvoje šance, jak s nimi strávit více času mimo školu. Měla bys mi líbat nohy,“ škádlí mě máma. „Co třeba: *Díky, jsi ta nejbezvadnější máma pod sluncem, žes mi dohodila letní dovolenou. Jsi moje hrdinka, Joy Everhartová?*“ Dramaticky se popadne za srdce.

„Jsi pěkně divná,“ zamumlám a předstírám netečnost.

Ušklíbne se. „No, nemáš ty štěstí, že jsem taková?“

Vlastně ano. Víím, že chce, abych byla šťastná, a udělá pro mě cokoli. Joy je totiž moje nevlastní máma. Ta vlastní nečekaně zemřela na aneurysma, když mi bylo osm a žili jsme na druhé straně zálivu v San Franciscu. Pak se ovšem táta rozhodl, že chce být masérem, a utratil všechny peníze z životní pojistky, aby získal licenci. Ano, je přesně takhle impulzivní. V každém případě na konferenci o alternativní medicíně potkal Joy. Po pár měsících se vzali a všichni jsme se přestěhovali do Melita Hills, kde si pronajali místo pro kliniku i s bytem ve vedlejší budově.

Jasně, ve zralém věku třiceti osmi let je Joy o pár let mladší než táta, a protože má korejský původ, musím se potýkat s geniálními postřehy bigotních lidí, kteří poukazují na to, co je zjevné: že to není moje skutečná matka. Jako bych si nebyla vědomá toho, že ona je Asijka a já západní bledule, trpící akutním nedostatkem vitamínu D. Abych byla upřímná, pro mě teď Joy je máma. Vzpomínky na život před ní mám mlhavé. Za ty roky jsem se s ní sblížila víc než s tátou. Je mi velkou oporou a ve všem mě podporuje. Jen bych si přála, aby byla o trošičku míň přírodní blázen a vždycky plná energie.

Jenže tentokrát, i když to nerada přiznávám, má její kempovací nadšení nejspíš své opodstatnění. Čas strávený mimo školu ve společnosti Reaganiných nejbližších přátel by rozhodně mohl posílit mé sociální postavení, které se hroučí vždycky, když se vyskytnu mezi bohatšími a populárnějšími lidmi. Ráda bych se v jejich přítomnosti cítila lépe. Reagan nevyjímaje. Jen bych si přála, aby se mě zeptala přímo, místo aby to musela zařídit její máma.

Otevrou se vstupní dveře a do čekárny vejde čerstvě oholený a učesaný táta. „Zorie, volal pan Wiley?“

„Dnes to zrušil,“ informuju ho. „Ale přeobjednal se na půlhodinu ve čtvrtek.“

Půlhodina znamená o polovinu méně peněz, ale táta své zklamání rychle skryje. Mohli byste mu říct, že mu právě zemřel nejlepší přítel, a on by stejně stočil řeč k setkání v raketbalovém klubu,

aniž by hnul brvou. Lidé mu říkají Švihák Dan. Nažehlený a s úsměvem od ucha k uchu.

„Říkal pan Wiley, proč to nezvládne?“ zeptá se.

„Nějaká nenadálá situace v jedné z jeho restaurací,“ odpovím. „Má se zastavit nějaký šéfkuchař z televize, aby tam něco natočil.“

Pan Wiley je jedním z tátových nejlepších klientů. Stejně jako většina lidí, kteří sem chodí, má spoustu peněz a může si dovolit nadprůměrné ceny. Naše klinika je v Melita Hills nejlepší a o mámě dokonce psali v novinách *San Francisco Chronicle* jako o nejšíkovnější akupunkturistce v Bay Area: „*Tenhle výlet přes Bay Bridge za to rozhodně stojí.*“ Rodiče podle toho své klienty také kasírují.

Jenže počet těch klientů za poslední rok pomalu klesá. Primární příčinou a důvodem tátova vzteku je obchod, který nedávno otevřeli vedle nás. K našemu společnému zahanbení teď působíme vedle prodejny hraček pro dospělé.

Ano, přesně *těch* hraček.

Je dost těžké ignorovat obrovský znak vaginy na vývěsním štítu. Naši bohatí klienti ho rozhodně nemůžou nepřehlédnout. Nóbl lidi obvykle nechtějí parkovat před sex-shopem, když míří na masáž. Rodičům to velmi rychle došlo, jejich odvěcí klienti totiž začali rušit své schůzky. A ti, kteří z naší žádané lokality poblíž všech luxusních butiků na Mission Street neuprchli, jsou příliš důležití, než abychom si je mohli dovolit ztratit, jak mi neustále připomíná táta.

Proto taky vím, jak ho ta zrušená schůzka pana Wileyho – tátova jediná dnešní masáž – rozrušila. Potichu odejde z recepce do své kanceláře, aby se tam mohl vztekat v soukromí. Máma zůstane klidná.

„Takže,“ vrátí se k původnímu tématu. „Mám říct paní Reidové, že pojeděš s Reagan kempovat?“

Jako bych jí teď a tady dokázala odpovědět, aniž bych zvážila všechny faktory. Jenže taky se mi nelíbí, že jsem to právě já, kdo chladí její sluníčkové nadšení.

„Nebud' přehnaně opatrná. Bud' pozorná,“ připomene mi. Opatrní lidé se bojí neznámého a vyhýbají se mu. Pozorní lidé plánují, aby byli sebevědomější, když čelí neznámému. Opakuje mi to po každé, když se zdráhám měnit své plány. „Na všechno se společně podíváme.“

„Zvážím to,“ odpovím jí diplomaticky. „Můžeš paní Reidové říct, že napíšu Reagan kvůli detailům a rozhodnu se později. Ale díky.“

Vítězně se usměje. „Když už o tom mluvíme, asi bych se k ní měla vrátit a vyndat z ní ty jehly, než mi tam usne. Ach, málem bych zapomněla. Už přijel FedEx?“

„Ne, přišla jen obyčejná pošta.“

Zamračí se. „Přišlo mi upozornění na e-mail, že nám doručili balíček.“

Sakra. Okamžitě je mi jasné, co to znamená. Často nám takhle nedoručují zásilky. Řidič v naší oblasti je totiž neustále nechává vedle v sex-shopu. A ten je přímo spojený s třetím bodem mého prázdninového plánu, abych se vyhýbala jakémukoli kontaktu s Mackenziovými.

Máma našpulí spodní ret a udělá na mě štěněčí oči. „Pěkně prosím, smutně koukám,“ pronese sladce. „Můžeš zaběhnout vedle a zeptat se jich, jestli nemají moji zásilku?“

Zasténám.

„Došla bych tam, víš, kdybych neměla na stole paní Reidovou plnou jehel,“ vysvětluje a ukazuje palcem k zadní místnosti. „Zrovna vyrovnávám její životní sílu a nehodlám ji mučit. Nemůžu ji tam nechat ležet navěky.“

„Nechceš si pro to dojít přes oběd?“ Tenhle týden už jsem jednou kouzelnou zemi vibrátorů navštívila a vyčerpala svůj limit.

„Copak jsi zapomněla, že za hodinu odcházím na oběd s babičkou?“

No jo. Její matka. Babička Esther nesnáší zpoždění, s čímž plně souhlasím. Ale to pořád nic nemění na faktu, že bych si raději ne-

chala vytrhnout osmičku, než bych vešla vedle. „Co je na tom balíčku tak důležitého?“

„To je právě to,“ odpoví máma a smotá si dlouhé, rovné vlasy do těsného uzlu na vršku hlavy. „V tom upozornění stálo, že je od Catherine Beattyové. Nikoho takového neznám a nic jsem si neobjednala. A přišlo to na můj pracovní e-mail i se správnou adresou.“

„Záhadný balíček.“

Zajiskří jí v očích. „Překvapení jsou zábavná.“

„Pokud ti někdo nepošle krabici pavouků nebo useknutou ruku. Možná jsi do někoho zabodala ty jehly až moc.“

„Nebo jsem to možná udělala správně a jako poděkování mi posílají čokoládu.“ Popadne ze stolu propisku a upevní si drdol. „Prosím, Zorie. Dokud má tvůj otec práci.“

Tu poslední větu zašeptá, protože táta by vyletěl z kůže, kdyby mě načapal vedle.

„Fajn. Zajdu tam,“ rezignuju nešťastně.

Plány moje, jak moc jsem vás milovala.

Položím na stůl ručně psanou cedulku, že se hned vrátím, vyjdu hlavními dveřmi do prosluněného rána a obrním se před zkázou.

2

Na rohu Mission Street sídlí obchod s názvem Hračky v podkrovní, nebo taky HP, jak ho žertovně nazývá máma, dokud jí táta nevěnuje *ultrasuchý* pohled. Jedná se o luxusní sex-shop pro ženy. Je čistý a dobře osvětlený. Žádná díra s oplzlými lidmi jako Love Rocket na druhé straně města, který má zabarvená okna a otevřeno 24 hodin. Však víte, kdybyste náhodou ve tři ráno potřebovali plyšová pouta.

HP má tematické výlohy, které majitelky každý měsíc obměňují. Tentokrát je to les a z falešného mechu se tam jako muchomůrky vypíná celá kolekce zářivě barevných vibrátorů. Jeden má dokonce držátko ve tvaru veverka. Možná by to bylo vtípné, kdybych neviděla spoustu známých, jak si výlohu pravidelně prohlíží, a nemusela pak ve škole poslouchat nechutné a posměšné komentáře.

Naše soupeřící podniky – a domovy – stojí na slepém konci strojy lemované nákupní promenády s místními obchody, organickými restauracemi a výtvarnými studii. V naší ulici najdete většinou staré viktoriánské domy, jako je ten náš, rozdělené na části a přestavěné na jednotlivé byty. Není to místo, kde byste čekali sex-shop.

Táta říká, že obchod, kde se prodávají „manželské pomůcky“, se „nehodí pro mladou dámu“. Vlastní ho dvě ženy, které jsou velmi často příčinou zmizení jeho oslňujícího úsměvu. Představují pro něj Monteky, zatímco on je Kapulet. Hamiltona proti Burrovi. Naši sousedé jsou nepřátelé a s Mackenziiovými se prostě nestýkáme. Ne, ne a *ne*.

Máma je mívala ráda a v tomhle se s otcem neshodne. A já? Stojím někde uprostřed. Celá ta situace mě znervózňuje. Je to komplikované. Velmi, *velmi* komplikované.

Strčím hlavu do dveří a okamžitě mě obklopí růžové stěny a pach lékařského silikonu. Ještě není poledne a v obchodě se k mé úlevě potuluje jen několik zákazníků. Odvrátím oči od vitríny s jezdeckými bičiky a zamířím přímo k prodejnímu pultu uprostřed místnosti, za kterým si povídají dvě ženy těsně po čtyřicítce. Ocitla jsem se na nepřátelském území. Doufejme, že odejdu celá.

„Nebyl to Alice Cooper.“ Žena s tmavými vlasy na ramena zvedne z pultu malý balíček. „Mám na mysli toho, co si vzal tu rudovlasou ženskou, která uvádí ten pořad. Jak se jmenuje? Osbourneová.“

Zelenooká a bledá žena vedle ní se opře o pult a poškrábe se na pihovatém nose. „Ozzyho?“ zeptá se skotsko-americkým přízvukem. „To si nemyslím.“

„Vsadím se o cupcake.“ Hnědýma očima střílí ke mně. Hranatá tvář se jí okamžitě rozzáří. „Zorie! Už je to dlouho, co jsem tě viděla.“

„Ahoj, Sunny,“ pozdravím a pak se obrátím k její pihovaté manželce. „Mac.“

„Pěkné brýle,“ pochválí mi Sunny modré kočičí retro obroučky.

Mám ještě deset dalších, v různých stylech a barvách. Nakupuju je levně na internetu a doplňuju jimi své modely. Společně se zářivými rtěnkami a láskou ke všemu kostkovanému jsou výrazné brýle mojí obchodní značkou. Možná jsem geek, ale stylový.

„Díky,“ odpovím a myslím to vážně. Opět zalituju, že táta s těmi ženami válčí. Ještě před nedávnem byly jako moje druhá rodina.

Celou dobu, co Sunny a Jane „Mac“ Mackenzieovy znám, trvají na tom, abych jim říkala Sunny a Mac. Tečka. Ne paní nebo slečno nebo tak. Nepotrpí si na formalitu, co se týče jmen a stejně tak

oblečení. Už od chvíle, kdy jsme se přistěhovali, bydlí přímo naproti. Obě jsou typické Kalifornňanky. Však to znáte, prostě průměrné bývalé punkerky lomeno lesbické majitelky sex-shopu.

„Pomoz nám. Hádáme staré rockové hvězdy,“ vysvětlí Mac a odhrne si z tváře rzavé vlasy prokvetlé stříbrem. „Který heavymetalový zpěvák ukousl na pódiu hlavu netopýrovi? Někdy v šedesátých letech.“

„V sedmdesátých,“ opraví ji Sunny.

Mac s úsměvem zvedne oči v sloup. „No jo. Poslouchej, Zorie. Myslíme si, že je to buď Ozzy Osbourne, nebo Alice Cooper. Tak který?“

„Ehm, já vážně nevím,“ odpovím a doufám, že na to zapomenou, abych jim mohla říct, proč jsem přišla, a zase vypadnout. Obě se totiž chovají, jako bych k nim pořád chodila každý týden v neděli na večeri a všechno bylo normální. Jako by jim táta za to, že mu odhánějí klienty, nevyhrožoval, že jim rozmlátí výlohu baseballovou pálkou, a ony na něj neječely, ať jde do háje, zatímco je z druhé strany ulice pozorovaly desítky lidí a natáčely si to na mobily. Do hodiny to bylo na YouTube.

Jo. Pěkné časy. Táta je ovšem nikdy neměl rád, i když byly jenom divné sousedky. Ale po tom, co si minulý podzim otevřely sex-shop a naše klinika začala upadat, se jeho nelibost změnila v něco silnějšího.

Ale dobře, pokud chtějí Sunny a Mac předstírat, že se nic neděje, fajn. Klidně na tu jejich hru přistoupím, pokud mě to odsud dostane rychleji. „Možná Alice Cooper?“ nadhodím.

„V žádném případě. Je to Ozzy Osbourne,“ řekne Sunny přesvědčeně a nožem na koberce otevře balíček. „Najdi to na internetu, Mac.“

„Mám úplně vybitý telefon.“

Sunny nespokojeně zamlaská jazykem. „Tak to určitě. Akorát nechceš prohrát sázku.“

„Lennon to bude vědět.“

Sevře se mi žaludek. Mám spoustu důvodů, proč sem nechci chodit. Les s vibrátory. Strach z toho, že mě tu uvidí někdo známý. Tátovo pokračující nepřátelství vůči dvěma ženám za pultem. Ale je to sedmnáctiletý kluk, který právě vychází ze skladu, kvůli kterému si přeju, abych byla neviditelná.

Lennon Mackenzie.

V tričku s nápisem Monster. V černých džínách. V těžkých šněrovacích botách, vysokých až po kolena. S černými vlasy s ofinou sčesanou k jedné straně, které vypadají rozčuchaně a dokonale upraveně zároveň.

Pokud by nějaký animovaný zloduch vyskočil z obrazovky a schoval se v tmavém koutě, zatímco by vymýšlel plán na zničení světa, vypadal by jako Lennon – přední představitel všeho divného a strašidelného. On je důvod, proč už nechci obědvat v jídelně se zbytkem školy.

V jedné ruce nese nějaký komiks se zombíky na přední straně a pod druhou se schovává něco malého a neidentifikovatelného. Pohledem přejede moji modrou kostkovanou sukni a pak se přesune k tváři. Uvolněný postoj okamžitě zmizí a nahradí ho strnulé držení těla. Když se setkám s jeho tmavýma očima, prozrazují mi, co už dávno vím. *My nejsme přátelé.*

Bývali jsme. A dokonce dobří přátelé. No dobrá, *nejlepší* přátelé. Měli jsme spoustu společných vyučovacích hodin, a protože jsme bydleli naproti sobě, scházeli jsme se i po škole. Když jsme byli mladší, jezdili jsme na kolech do parku. Na střední se to změnilo v každodenní procházky do naší oblíbené kavárny Nervóza na Mission Street s mou bílo-šedou fenkou huskyho Andromedou v těsném závěsu. A *ty* se změnily v noční procházky kolem zálivu. Přezdíval mi Medúza (kvůli mým tmavým, nezvladatelným kudrnatým vlasům) a já mu říkala Grim (kvůli tomu gotickému vzhledu). Neustále jsme byli spolu. Nerozluční přátelé.

Dokud se minulý rok všechno nezměnilo.

Posbírám odvalu, poposunu si brýle na nose a nasadím zdvořilý úsměv. „Ahoj.“

Místo odpovědi jen trhne bradou. Víc nedostanu. Kdysi mi svěřoval svá tajemství, a teď mu nestojím ani za to, aby mě pozdravil. Přemýšlím, jestli mě to v určitou chvíli přestane mrzet, ale bolest je stejně ostrá jako pokaždé.

Nový plán: nepromluvit s ním ani slovo. Nebrat na vědomí jeho přítomnost.

„Zlato,“ pobídne ho Sunny a vybaluje u toho cosi, co vypadá jako lubrikační gely. „Která rocková hvězda ukousla hlavu netopýrovi? Tvoje méně hipsterská matka si myslí, že je to Alice Cooper.“

Mac předstírá, že se jí to dotklo. „Hej, Zorie si to myslí taky!“

„Plete se,“ odpoví Lennon tak přezíravým, hlubokým a drsným tónem, že to zní jako z nějaké bezedné a tmavé studny. A to je další věc, která mě přivádí k šílenství. Lennon nemá jen pěkný hlas; má ho *atraktivní*. Silný, sebejistý a pronikavý a nebezpečně sexy. Zní jako herec, co hraje jenom zloduchy, nebo jako satanistický moderátor v rádiu. Naskakuje mi z toho husí kůže a vůbec se mi nelíbí, že na mě tak pořád působí.

„Je to Ozzy Osbourne,“ informuje nás.

„Ha! Říkala jsem ti to,“ vykřikne Sunny vítězně směrem k Mac.

„Prostě jsem jednoho vybrala,“ řeknu Lennonovi trochu našťavaněji, než jsem měla v úmyslu.

„No, vybralas špatně,“ odpoví znuděně.

Připadám si dotčená. „A odkdy mám být expert na týrání netopýrů během rockových koncertů?“

To je spíš jeho parketa.

„Není to tajná informace,“ pokračuje a obratně si odhrne umně rozčuchané vlasy z očí. „Je to součást popkultury.“

„Jasně. A taky nezbytná informace, kterou budu potřebovat, aby mě vzali na vybranou univerzitu. Vzpomínám si, že jsem to měla v SAT testu.“

„Život je víc než SAT test.“

„No, já mám přinejmenším kamarády,“ odpovím.

„Jestli považuješ Reagan a tu její partu za skutečné přátele, hluboce se pleteš.“

„Ježší, vy dva,“ zamumlá Sunny. „Potřebujete k tomu soukromí?“
Rozhoří se mi tváře

Ehm, ne. Tahle hádka neznamená, že se mi Lennon *tajně* líbí. Znamená, že ho *tajně nenávidím*. Jasně, ty jeho rty, vlasy a sytý baryton. Nejsem slepá, je atraktivní. Jedinkrát, když jsme se v minulosti odvážili jen malíčkem překročit hranici našeho přátelství – nazvali jsme to Velkým experimentem –, jsem skončila ubrečená na plese a přemýšlela, co se pokazilo.

Nikdy jsem to nezjistila, ale myslím, že mám celkem dobrou představu.

Dlouze a útrpně se podívá na matku, jako by říkal: *Už jsi skončila?* Pak se obrátí k Mac. „Ozzyho příběh se netopýrem se přehání. Někdo z publika hodil na pódium mrtvého netopýra a Ozzy si myslel, že je plastový. Když mu ukousl hlavu, šokovalo ho to. Po koncertě ho odvezli do nemocnice kvůli přeočkování na vzteklinu.“

Sunny bokem pošouchla Mac. „Na tom nesejde. Měla jsem pravdu a ty mi dlužíš cupcake. Kokosový. A vzhledem k tomu, že jsme neměly snídani, chci ho hned.“

„To zní jako dobrý nápad,“ souhlasí Mac. „Chceš taky, Zorie?“
Zavrtím hlavou.

Mac se obrátí k Lennonovi. „Zlatíčko,“ láká ho jemně. „Můžeš zaběhnout do pekařství? Pěkně prosím?“

„Matičko, musím být za třicet minut v práci,“ odpoví. Nesnáším, jak dokáže být v jedné vteřině ke mně tak chladný a v druhé k mamce tak přívětivý. Když na pult odloží komiks, konečně spatřím, co má v druhé ruce. Je to rudá agama velikosti mého předloktí. K černému postroji má připnuté vodítko. „A ještě musím vrátit Ryuka do terárka.“

Lennon je posedlý plazy, protože *jak by taky ne?* Celou stěnu v jeho pokoji tvoří terária plná hadů a ještěrek. Jediný jeho neplazí

mazlíček je tarantule. Pracuje na částečný úvazek ve zverimexu na Mission Street, kde může s ostatními milovníky hadů popustit uzdu své podivnosti.

Mac se natáhne přes pult, aby poškrábala agamu na šupinaté hlavě, a zavrní dětinským hláskem: „Fajn. Vyhrál jsi, Ryuku. Ach bože, ty se vyvlékáš z popruhu.“

Lennon položí zvíře na manga komiks. Ryuk se pokusí utéct a málem spadne z pultu. „To se ti nepovede,“ informuje agamu naprosto vážně. „Pokud to hodláš ukončit, raději se předávkuj plážími vitamíny, než aby ses vrhal po hlavě do propasti.“

„Lennone,“ pokárá ho Sunny.

Plné rty mu rozvlíní temný úsměv. „Promiň, mami.“

Když jsme byli mladší, spolužáci si z něj nemilosrdně utahovali, jak od sebe odlišuje dvě mámy. Sunny pro něj byla máma a Mac mamka. A i když ho porodila Mac, nedělal mezi nimi rozdíl.

Sunny se usklíbne a pak mu úsměv oplátí. Je mu odpuštěno. Jeho rodiče mu vždycky všechno odpustí. Nezaslouží si je.

„Takže, Zorie, co tě sem vlastně přivádí, zlato?“ zeptá se Mac, zatímco Lennon se stará o agamu a upravuje jí maličkový postroj.

Musím ustoupit stranou, pokud nechci vést konverzaci s Lennonovými zády. Kdy tak strašně vyrostl? „Máma se shání po nějakém balíčku od FedExu.“

Mac střelí pohledem k Sunny. Proběhne mezi nimi cosi nepatrného, ale jasného.

„Děje se něco?“ zeptám se podezřívavě.

Sunny si odkašle. „Nic, zlatíčko.“ Pak zaváhá, jako by se nemohla rozhodnout. „Ano, něco tu máme,“ řekne. Sáhne pod pult a vytáhne hnědou obálku. S omluvou v očích mi ji podá. „Nejspíš jsem ji omylem otevřela. Neuvědomila jsem si, že patří tvé mámě. Přečetla jsem si adresu, až když jsem ji rozřízla.“

„To je v pohodě,“ odpovím. Už se to stalo. Tátovi okamžitě vyletěl tlak, ale mámě to bylo fuk. Mac ovšem vypadá, že je jí to velmi nepříjemné. Dokonce i Lennon mi přijde vzdálenější, než

bývá jeho zvykem, a sálá z něj doslova mrazivá energie. V hlavě se mi rozezná varovný signál.

„No, měla bych se vrátit,“ prohodím a předstírám, že jsem si jejich divného chování nevšimla.

„Vyříd' Joy naše pozdravy,“ vyhrkne Mac. „Kdyby chtěla zajít na kafe...“ Odmlčí se a přiškrčeně se usměje. „No, ví, kde nás najde.“

Sunny přikývne. „A ty taky. Občas se tu ukaž.“

Teď mi začne být nepříjemně. Tedy, je to horší, než to obvyklé ponížení, které musím v jejich obchodě protrpět.

„Jasně. A díky.“ Zvednu balíček, aby věděly, o čem mluvím, a obrátím se k odchodu. Málem srazím obrovský modrý vibrátor, stojící na výstavce vedle pokladny. Instinktivně natáhnou ruku, abych ten kus plastu zachytila, než mi dojde, co to je. *Ach bože.*

Lennon sklopí oči rámované hustými černými řasami k zemi a drží je tam.

Musím vypadnout. Hned.

Málem zakopnu o vlastní nohy, jak vyběhnu z obchodu, a zhluboka se nadechnu, když se ocitnu zpátky na prosluněné ulici. Spěchám zpátky na kliniku.

Jenže jakmile se usadím na recepci, oči mi sjedou k obálce od Mackenziových. Je odeslaná z poštovního boxu v San Franciscu a zcela očividně adresovaná Joy Everhartové. Nevím, jak to mohly přehlédnout, ale stalo se.

Zkontroluju zadní chodbu a zjistím, že je prázdná. Pak nakouknu dovnitř.

Je tam ručně psaný dopis a malé fotoalbum. Poznám ho z internetových reklam. Na jejich stránky můžete nahrát fotky a oni vám za pár dní pošlou vytištěné album. Na titulní straně je zdobeným fontem vyvedený nápis *Naše dovolená na Bahamách.*

Otevru ho a najdu milion prosluněných fotek. Oceán. Pláž. Šnorchlující táta. Táta s rukou kolem ženy v bikinách.

Počkat.

Cože?

Začnu projíždět stránky rychleji a zírám na lesklý papír potiš-
těný více méně tím samým. Večeře a tropické drinky. Tátův oslnivý
úsměv. Akorát se neusmívá na mámu, ale na nějakou cizí ženskou
se zlatým řetízkem kolem kotníku a umělými řasami. Drží ji ko-
lem pasu a na jedné z fotek ji dokonce líbá na krk.

O co tady jde? Nějaký románec po mámině smrti? Ještě před
Joy? Rychle vytáhnu dopis.

Joy,

neznáte mě, ale myslím, že byste to měla vědět.

*Jako žena ženě vám zasílám fotky z naší loňské
letní dovolené.*

Hodně štěstí.

Jedna z mnoha

Ochable spustím ruku s dopisem. Loňská dovolená? Vždyt' byl
celé léto tady na klinice. Ne, počkat. Na týden odjel do Los An-
geles na masérskou konferenci. A vrátil se až neuvěřitelně opále-
ný... prý se každé odpoledne povaloval u hotelového bazénu.

„A do háje,“ zašeptala jsem.

Táta má poměr s jinou ženou.

3

Nedokážu myslet na nic jiného. Když se máma vrátila z Oaklandu od babičky Esther, půjčila mi auto, takže teď sedím v potměnělém sále naší hvězdárny na setkání astronomického kroužku. Někdy chodíme teleskopy pozorovat hvězdnou oblohu, ale tenthle měsíc je to čistě informativní schůzka. A kvůli tomu fotoalbu z Baham nedávám pozor, co doktor Viramontes, profesor z Berkeley v důchodu a vedoucí našeho kroužku, říká. Zrovna oslovil zpoza řečnického pultu celou skupinu – pár desítek lidí, většinou důchodce a několik studentů mého věku – a popošel k ovládacímu panelu, jímž se spouští interaktivní hvězdná obloha na stropě. Přestala jsem vnímat už před čtvrthodinou, kdy vykládal něco o tom, kde budeme meteorický roj Perseid pozorovat.

Moje mysl se zaobírala fotkou, na které táta líbá cizí ženu.

Lhal mámě. Lhal i mně.

A přinutil *mě* udělat totéž. Říct mámě, že Mackenziovi žádnou její poštu nedostali, protože nepřipadá v úvahu, že bych jí tu časovanou bombu předala. Alespoň ne teď, kdy z ní všemi směry sálá radost a dobrá nálada a pokouší se mě přimět, abych odjela s Reagan kempovat. A možná to neudělám nikdy. Já nevím. Tohle naši rodinu roztrhá na kusy.

Nikdy jsem v podobné pozici nebyla a nemusela se takhle rozhodovat. Mám před mámou schovat fotky otce s cizí ženou? Možná má dvě? Nebo tři? Co myslela tím „jedna z mnoha“? Fotky jsou z loňského léta a já pochybuju, že by ho ta ženská chtěla prásknout

mámě, kdyby se ještě vídali. Takže kdy ten jejich románek skončil a kolik takových ještě bylo? Nebo *je*?

To si náhodně vybírá akupunkturistky na konferencích?

Jsou místní?

Znám některou z nich?

Uf. Ze zvažování všech možností mě bolí hlava. Nejdivnější na celé věci je, že ta žena na fotce se *hodně* podobá mé skutečné matce. Jasně, že to není ona a tahle cizí je o hodně mladší než máma, když umřela, ale prazvláštní podobnost tu je. A to mě děsí.

Táta má poměr s někým, kdo vypadá jako jeho mrtvá první žena. To není normální.

Co to říkám? Nic z toho není normální a nezáleží na tom, jak vypadá. Vybavila jsem si, jak se máma dnes ráno smála a neměla ani ponětí, že ji táta podvádí. Znovu se mi sevře žaludek.

Díky bohu naše obvyklá recepční dorazila už po obědě, protože nevím, jak bych se dokázala tátovi podívat do očí.

Začne mi být nevolno a srdce se mi svírá úzkostí. Všechno je strašně špatně.

A třešničkou na dortu je fakt, že o tom *Mackenziiovi vědí*. Sunny a Mac obsah té obálky viděly. Musely. Soudím tak podle jejich podivného chování a nabídky kávy, kdybychom si někdy potřebovaly s mámou promluvit. Ale těžko jim to můžu mít za zlé. Pokud tu obálku opravdu otevřely omylem, zvědavost s jistotou zvítězila. Jako u mě.

Obrovská chyba.

Ach bože. Ví to i Lennon?

„Co se děje?“

Prudce zvednu hlavu, vytržená z myšlenek, a uvědomím si, že schůzka už skončila. Mluví na mě hnědovlasá dívka sedící vedle mě. Znáám Avani Desaiovou stejně dlouho jako Lennona a Reagan. Sprátelily jsme se v sedmé třídě při přírodovědě, kdy jsme obě zazářily při astronomickém kvízu. Jezdávaly jsme s Avani na pyžamové večírky k Reagan, kde jsme zůstávaly dlouho vzhůru a po-

slouchaly hudbu nebo pomlouvaly ostatní, zatímco její rodiče spali. Jenže když jsem následovala Reagan do její elitářské skupinky, Avani zůstala stranou, spokojená se svým současným postavením. Vždycky jsem jí její sebedůvěru záviděla. Teď spolu mluvíme jediné během astronomického kroužku.

„Nic,“ odpovím. Rozhodně jí nehodlám vyprávět o tom, že má táta poměr s cizí ženou. Je to ponižující. „Jenom jsem o něčem přemýšlela.“

„Jo, to mi došlo,“ pousměje se a překříží si ruce na prsou. Má na sobě tričko s tváří Neila deGrasse Týsona a nápisem NEIL BEFORE ME, což je krásná slovní hříčka na „poklekní přede mnou“. „Přemýšlela‘ jsi celou dobu, co Viramontes vykládal o tom, jak budeme pozorovat meteorický roj.“

Většina členů právě opouští auditorium, ale několik se jich shluklo kolem doktora Viramontese. Avani čeká, až jí to vysvětlím, takže plácnu první věc, která mě napadne, abych utišila její zvědavost.

„Pozvali mě, abych jela kempovat s Reagan,“ přiznám.

K mému překvapení se rozzáří. „Ach, o tom jsem slyšela.“

Tak počkat, ona o tom věděla, a já ne? A odkdy se zase začala bavit s Reagan?

„Slyšela jsem Bretta Seagera, jak o tom mluví,“ vysvětluje nadšeně a posadí se tak, aby ke mně byla čelem s nohama křížem. „Dneska jsem na něj i s jeho starší sestrou narazila v drogerii.“

„Cože?“ To mě *velmi* zaujalo.

Rychle přikývne. „Stála jsem za nimi ve frontě. Mluvil s někým do telefonu a říkal, že jede se spolužáky kempovat někam ke King's Forest. Nepochytila jsem žádná jména kromě Reaganina. Snažil se toho dotyčného přesvědčit, aby jel s ním.“

Brett Seager je taková školní celebrita. Jeho rodiče nemají extra moc peněz, ale on se i přesto věnuje věcem jako skydiving, chodí do zákulisí koncertů nebo skáče ze střechy do bazénu některého ze svých bohatých kamarádů. Ale není jenom ztěštný pařmen. Čte

Jacka Kerouaca a Allena Ginsberga... všechny americké beatniky. Většina kluků, které znám, ani neví, co je knihkupectví.

Ano, je pěkný a populární, ale taky je mnohem víc. Jsem do něj tajně zamilovaná už od prvního stupně základní školy. A potom co mě na jedné párty během jarních prázdnin políbil, se to změnilo v takovou menší posedlost. Jasně, druhý den se dal opět dohromady se svojí přítelkyní, se kterou se pravidelně rozcházejí a scházejí. Pěkně mě to ponížilo a rozhodilo. Reagan se mě pokusila rozveselit tím, že si zahrála na dohazovačku a představila mě několika dalším klukům. Nejspíš to tak nemělo být pro nikoho z nás, protože mezi námi nic nepřeskočilo a Brett a jeho přítelkyně se přes léto rozešli.

Tou důležitou věcí je fakt, že pokud Avani správně slyšela, Brett se taky chystá jet s Reagan kempovat, což činí outdoorové aktivity *mnohem* lákavějšími.

A taky to vyvolává mnohem větší paniku, protože Brett a jsem do svého kempovacího plánu nezahrnula. Reaganina máma říkala, že tam budou jen holky. Rodiče by mě na týdenní výlet, kde budou i kluci, bez dozoru nepustili. Táta by vyletěl z kůže.

Takže se tahle informace bude pečlivě držet pod pokličkou.

„*Opravdu* Brett pojede?“ zeptám se znovu.

„Jo.“ Zvedne ramena, aby vypadala svalnatější, a předstírá, že je Brett. „Kámo, musíš jet se mnou. *Potřebuju* si skočit z toho šíleného vodopádu. Můžeme to dát na Instagram.“

Odfrknu si nad jejími špatnými imitačními schopnostmi.

Pokrčí rameny. „Říkám jenom, co jsem slyšela.“

„S kým to v telefonu mluvil?“ nevzdávám to.

„Nemám tušení. Pravděpodobně jeho poslední nejlepší kámoš. Střídá je jako ponožky, obvykle podle toho, čí rodiče jsou zrovna mimo město a mají dost velký dům na jednu z legendárních párty.“

„To je jenom póza,“ odporuju. „Ve skutečnosti takový není.“

Trochu zjihne. „Promiň. Víím, že ho máš ráda, zvláště po jarních prázdninách...“